

Oprindeligt trykt i Kopenhagen.dk d. 27. Marts 2003.

[27. marts 2003]

Julie Nord: From wonderland with love (detalje)

Interview med Julie Nord

From wonderland with love

Julie Nord er uddannet fra det Kongelige Danske Kunstakademi i 2001. Julie Nord er udstillingsaktuel på Århus Kunstmuseum med udstillingen, From Wonderland with love, lavet i samarbejde med Århus Kunstmuseums udstillingschef, Gitte Ørskov. Julie Nord's tegninger indgår i et installatorisk projekt, der også indbefatter en bog af samme navn. Derudover udstiller hun også i København på The leisure club Modadishni, hvor hun er en del af gruppeudstillingen, An offer you can't refuse. Kopenhagen mødte Julie Nord til en samtale om projektet From Wonderland with love.

Interview: Marianne Ilkjær, foto Torben Zenth.

From Wonderland with Love

Julie Nord

17. januar - 21. april.

Aarhus Kunstmuseum

Vennelystparken, 8000 Århus C

Tel. +45 86 13 52 55

Åben dagligt 10-17, on 10-20, ma lukket

www.aarhuskunstmuseum.dk

Julie Nord: From wonderland with love, installationviews

Udstillingen, From wonderland with love, er primært en udstilling baseret på tegningen.

Hvorfor lige tegningen?

Jeg har altid tegnet meget, men til at starte med var det mest noget, jeg gjorde sideløbende med mine andre projekter. Tegningen fungerede på det tidspunkt mest som en klargøring af mine idéer, som en slags skitse eller dagbogsopgørelse. Jeg kom ind på akademiet som maler og skiftede så senere over til skulptur og installation, hvor jeg så begyndte at beskæftige mig med videomediet.

I en årrække arbejde jeg faktisk kun med dette medie, og jeg tror, at det i første omgang var en reaktion på at have brugt så meget tid foran computeren, og det at der var så lang tid fra idé til udførelse, der fik mig til at vende tilbage til tegningen.

For mig kunne denne form skabe en mere umiddelbar måde at fortælle historier på. Da jeg tog tegningen op igen, var det ligesom at komme hjem, og jeg syntes mine idéer blev mere klare.

Jeg har desuden en stor forkærlighed for streger, fordi der netop er et nærvær i den, som det, for mig i hvert fald, kan være svært at få udtrykt igennem andre medier.

Der er selvfølgelig også tale om teknik her, men en hånd, der fører en pen over et stykke papir, det er alligevel noget specielt. Det er ligesom med håndskrift, der er bare noget, man ikke kan skjule.

Projektet, From Wonderland with love, blev for at bruge et fortærsket udtryk, en slags dogme for mig; jeg ville finde ud af, hvad det var jeg ville sige, hvilken historie jeg i grunden ville fortælle. Projektet opstod ud af et ønske om at skrælle effekterne af og se, hvad der lå nedenunder dem. Konkret bestod det i, at jeg lavede en regel om kun at benytte mig af en helt bestemt papirstørrelse og -type og af en helt bestemt sort tusch.

Så måtte jeg se, hvad der kunne komme ud af det - hvor langt jeg kunne strække mig, når jeg ikke længere havde alle mulige former for tekniske virkemidler, kæmpe lærreder eller en masse fede farver til rådighed. Jeg ville spole tilbage til indholdet, simpelthen.

Julie Nord: From wonderland with love. Klik på billedet for at se udsnit.

Vi sidder her med bogen, som er en del af projektet From Wonderland with love, hvorfor skulle den med?

Det har været for at få denne her uforstyrrede en- til-en oplevelse med, som en bog jo netop kan skabe. Bogen bliver mere intim end tegningerne på væggen. Fra jeg startede projektet var det meningen, at bogen skulle være en del af det. Det giver jo to forskellige oplevelser at se tegningerne på en væg og i en bog.

Når man ser tegningerne på væggen, bevæger man sig fysisk rundt for at se dem, hvorved man laver sin egen syns-rækkefølge, sit eget forløb. I bogen leverer jeg forløbet, og der er mulighed for at bruge mere tid på at nær-læse tegningerne. Man har hovedet helt inde i dem. At bogen er ca. halvt så stor som originaltegningerne forstærker forskellen. Hvad er det for et univers du skildrer i dine tegninger?

Jeg har taget udgangspunkt i en eventyrverden og i det meget genkendelige. Formelt har jeg ladet mig inspirere meget af Tenniels tegninger til den oprindelige Alice in Wonderland, og af klassiske eventyrillustrationer fra samme tid. Det er her blevet til sådan en lidt pusse-nusset pigeverden, der fungerer som et afsæt for fortællingerne - det er mere en slags skred, jeg vil skildre.

Det, jeg prøver på i alle tegningerne, er at ramme det sted, hvor virkeligheden skrider, virkeligheden som vi normalt kender den, eller som vi tror vi kender den. Jeg har taget udgangspunkt i noget meget velkendt, et formsprog de fleste nok vil associere med tryghed og sikkerhed. Eventyret starter jo i a og ender i z, der er det gode og der er det onde, og det gode sejrer altid. Der er nogle helt faste regler inden for eventyrgenren, både i narration og pointe, som jeg syntes, det er interessant at arbejde med. Simpelthen fordi det er så indgroet.

Julie Nord: From wonderland with love (detaljer)

Hvordan viser du så de her skred?

Det er meget forskelligt fra tegning til tegning. Man kan vel nærmest beskrive hver tegning som en slags eksistentielt snapshot. Hvert enkelt tegning er en historie for sig, og frem for at vise et narrativt forløb arbejder jeg med opløsningen.

Når man begynder at tro, at nu har man fat i noget, nu er pointen der, nu ved man, hvor bogen er på vej hen, så forsøger jeg hele tiden at opløse den mulighed for at skabe en sammenhæng. Det her meget sødladde, sentimentale univers, jeg benytter, virker måske til at starte med entydigt rart og godt, som noget der ikke behøver at blive sat spørgsmålstegn ved. Og så er der alligevel noget i tegningerne, som trækker gulvtæppet væk - teksten for eksempel.

Tingene er ikke, hvad de giver sig ud for at være. Hvad nu, hvis ondt bliver godt, og godt bliver ondt? Og, og hvad nu, hvis illusionen i virkeligheden er virkeligheden, og virkeligheden en illusion?

Når man først betragter tegningerne, forventer man umiddelbart én ting, men bliver så mødt af noget helt andet. Min forhåbning er selvfølgelig, at det griber ind i beskueren - at det skaber en lidt foruroligende effekt. Ikke nødvendigvis i negativ forstand. Men igen for at stille de her umulige spørgsmål som, hvor virkeligheden ender og hvor illusionen begynder og vice versa. Især fordi der jo ikke findes en sådan konkret overgang imellem dem, men at vi alle har travlt med at overbevise os selv og andre om at den findes. Det, der har interesseret mig i arbejdet med tegningerne, har været at udforske og ikke mindst at forsøge at "afspore" vanetænkningen.

At, som et eksperiment, se virkeligheden som en mental konstruktion — en række vedtagne normer om op og ned, ondt og godt og så ellers fra forskellige vinkler forsøge at "terrorisere" disse konstruktioner. Om end forhåbentlig, med en vis kærlighed til deres eksistens. (bl.a. derfor det "With love" i værktitlen).

Men vi skal også tale lidt om selve udstillingen...

Ja, udstillingen er jo lidt anderledes end bogen, for i bogen får man jo, som før nævnt, automatisk et forløb forærende. I udstillingen er det op til den enkelte, hvor man starter, og hvor man slutter - hvad øjet sigter mod, for at skabe en sammenhæng i tingene. Jeg har ønsket, at man bogstaveligt skulle træde ind i mit værk, og det har jeg bedst kunne gøre ved at lade beskueren gå ind i et "jomfrueligt", hvidt rum — i en blank side. Det er årsagen til, at rummet er belagt med et hvidt tæppe.

Det hvide tæppe skaber en behagelig, kontemplativ stemning. Et meditativt rum, hvor der er blød fred og stilhed, så man kan fordybe sig i de fortællinger, der udfolder sig på papiret.

Julie Nord: From wonderland with love (detaljer)

Hvorfor er det så vigtigt, at beskueren skal kunne bevæge sig ind i værket?

Det er vigtigt, dels fordi det er et ret krævende værk at gå til, især i en museumssammenhæng, hvor der også er så meget andet at se på. Der er mange lag og detaljer i tegningerne, figurer, der gentager sig og vikler sig ind og ud af hinanden og skaber nye betydninger, så det kræver noget tid at se det. Det var et spørgsmål om, hvordan denne tid blev muliggjort.

Det forsøgte jeg, i samarbejde med Gitte Ørskou, at gøre på denne måde, ved at afgrænse rummet fra det øvrige museum og ved, at man fysisk skal bevæge sig ind i "noget andet". Det bliver en anden verden, man går ind i, ligesom inspirationskilden, bogen Alice in Wonderland, jo også skildrer det. At træde ind på det hvide tæppe bliver lidt som at træde ind i bogen — ind i det hvide papir.

Men hvorfor overtræksskoene? Må værket ikke bære præg af, at der faktisk har været folk og se på?

Nej. I andre tilfælde jo, men her synes jeg ikke, at det er en del af historien. Det er som sagt meningen, at man skal bevæge sig ind i en anden verden, og bliver rummet fyldt med fodspor fra 'Nørregade', så skabes der en anden betydning, der går på det liv, der har været i rummet. Det vil være en rigtig fin ting i andre sammenhænge, men ikke her. Her er det meningen, at man skal lægge et eller andet fra sig.

Da jeg så udstillingen slog det mig at nogle af billederne egentlig var lidt uhyggelige. På vej hjem i toget viste jeg så bogen til en bekendt, der slet ikke så det uhyggelige overhovedet.

Det er morsomt, at du siger det. Det er stadigvæk lidt et mysterium for mig. Inden for den samme time var der én, der sagde til mig, at det var noget af det ondeste, hun nogensinde havde set, og en anden der sagde, at det virkelig var nogle søde tegninger, og at det var så dejligt endeligt at se noget, der var rart og godt.

Det er underligt, men også ret fedt - der går lidt "Rorschach" i nogen ellers meget figurative tegninger. Jeg er glad for, at det kan være så individuelt, hvad det er man vælger at se, og hvor det er, man vælger at lægge sit fokus. Det passer godt ind i min intention om vise virkeligheden som en mental konstruktion — som en ualmindelig relativ størrelse.